

VENNEN

1. ÅRGANG NUMMER 3 MARTS 1949

INDHOLD:

Hvorfor er vi sådan?	29
Et åbent brev	34
Hykleriets nyeste triumf	36
Et interessant interview	39
Vor forening skifter navn	40
Fra livets arena	41
Vor enquete	44
Fra foreningsarbejdet	44

Takst: 20 øre pr. ord, som vedlægges i frimærker samtidig med bestillingen. Indsendes til Forbundet af 1948, postboks 124, Ålborg, senest den 20. i måneden.

Svar til nedenstående annoncører sendes til postbox 124, Ålborg, med angivelse af annoncens mærke.

Venner søges, i alderen 25—40 år, til selskabeligt samvær i København. Billet mrkt. »Neser«.

Ung mand, københavnere, på 33 år, søger en god plads i København, ved håndværk, industri, kontor, forretning eller restauration. Nuværende plads i over 4 år og uopsagt. Billet mrkt. »Stabil«.

Søger, så skal du finde, siger man. Det vilde være dejligt, om jeg herigennem »Vennen« kunde finde en virkelig god, ikke feminin, ven i alderen 33—45 år, at dele livet med. Er selv 33 år, 168 cm høj, alm. bygning og pænt ydre, ikke feminin. Interesser: Musik, film, spadsere- og cykelture. Foto ønskes. Billet mrkt. »Trofast«.

Selvstændig forretningsmand, 42 år, søger venskab med ligestillede dannede herrer på 45—55 år. Billet mrkt. »Nordjylland«.

Forretningsmand med smukt hjem i Nordjylland, 42 år, søger bekendtskab. Billet mrkt. »Jenle«.

Gør en indsats for vor fælles sag —
skaf »VENNEN« mange abonnenter!

Gør en indsats for vor fælles sag —
skaf »VENNEN« mange abonnenter!

HVORFOR ER VI SÅDAN?

Af *Homophilos*.

II

I naturen findes som bekendt forskellige former for polaritet — en slags kontrast-princip eller dualisme. Vi kender de magnetiske poler og den positive og negative elektricitet, men også kønsprincippet er et led i naturens polaritet. Man kan vist roligt sige, at kønsprincippet begyndte i planteriget, kulminerede i dyreriget og så småt er begyndt at degenerere i menneskeriget. Med degeneration menes i denne forbindelse, at det udviklede menneske ikke er så kønsbestemt mere, som det var tilfældet i dyreriget, idet vi forudsætter udviklingslærens rigtighed. Dyrene er 100 pct. han eller hun, men det kan ikke mere siges om menneskene, især ikke om dem med det højere åndsliv, som netop er betinget af en medvirken af både det feminine og maskuline princip i samme individ. I hvert menneske er der da også både mandlige og kvindelige kønshormoner.

Et menneske, der hovedsagelig kun er mand eller kvinde, er at betragte som et *halvt* væsen. Det længes efter sin modpart for at blive sjælelig suppleret. Ved denne forening med sin anden halvdel føler hver part sig som et *helt* væsen, og al ensomhedsfølelse ophæves midlertidigt. Det er derfor, de to køn drages mod hinanden. Man længes altid efter sin sjælelige modsætning og føler glæde og nydelse ved en så intim forening eller sammen-smeltning som muligt. At den sjælelige og legemlige side af sagen ikke let lader sig skille, men må betragtes som en helhed, er almindelig kendt. Derimod vil ens poler frastødes indbyrdes, sådan som man kender det fra fysiken. To magnetiske nordpoler frastøder f. eks. hinanden, og det gør to hanner også i seksuel henseende. I dyreriget og hos primitive mennesker er rivaler endog ofte fjender.

Men hvordan så med de homoseksuelle? De synes jo at trodse alle regler og må vel derfor være abnorme? Nej, på ingen måde! Det er blot stupide menneskers overfladiske syn på sagerne, der er årsag i denne fejlvurdering. De homoseksuelle er blot de mennesker, som er kommet længst bort fra det kønsprincip, som kulminerer i dyreriget. Handdyret og hunddyret er som nævnt 100 pct. han og 100 pct. hun. Man kan også kalde dem enkeltpolede. Hos mennesket derimod er der noget af begge køn i hvert individ, selv om et af dem normalt er dominerende. Det moderne

menneske er således begyndt at blive dobbeltpolet, hvad tilstedeværelsen af begge slags kønshormoner jo også gav os et praj om.

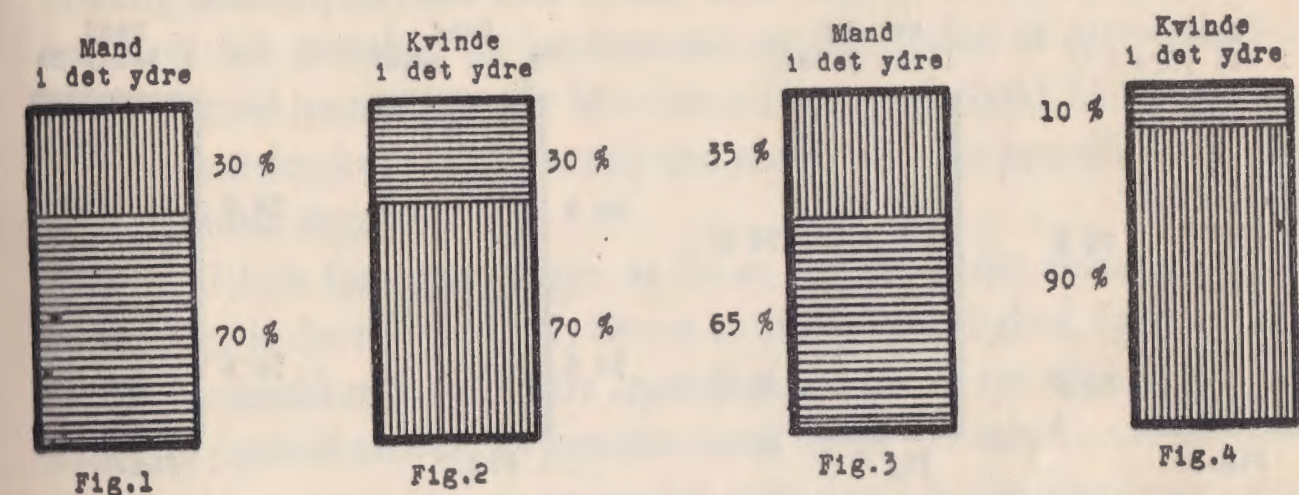
Hvordan kan det nu være, at den erotiske tiltrækning er så vidt forskellig? Vi er alle i nogen grad typeelskere. En drages mod en bestemt person, hvad en anden slet ikke kan begribe, for hans smag går i en ganske anden retning. Det er slet ikke tilfældigt. Som vi nu skal vise, er der metode i galskaben. Dr. Otto Weininger har skrevet en interessant bog («Kjøn og Karakter», København 1905), hvor han ligefrem giver matematiske formler for menneskenes gensidige dragning i seksuel henseende. Det er den sjælelige struktur, forholdet mellem det feminine og maskuline i menneskene, der dirigerer det hele.

Dr. Weininger opstiller følgende hovedlov: »Det er altid en fuldstændig mand og en fuldstændig kvinde, der stræber efter at komme sammen til seksuel forening, om de end i ethvert enkelt tilfælde er fordelt i forskelligt forhold på de to individer«. Det vil med andre ord sige, at alt det mandlige og alt det kvindelige i dem begge tilsammen skal udgøre 100 pct. af hver slags. En mand, der er 75 pct. maskulin og 25 pct. feminin, vil drages imod en kvinde, som er 75 pct. feminin og 25 pct. maskulin. En mand, der er 65 pct. maskulin, vil ikke kunne med en kvinde, der er 80 pct. feminin, fordi det feminine i dette forhold vil være i overskud. Havde kvinden været 35 pct. maskulin, vilde alt have været i orden, og man forstår nu bedre, hvorfor man så ofte ser et ægteskab mellem en lille, pibende mandsling og en stor bombastisk og dominerende kvinde. De to passer sjælelig set fortrinligt sammen.

Man begynder nu efterhånden at forstå, at det ydre kønspræg ikke er det afgørende. Der kan udmærket bo en kvindelig sjæl i et mandligt legeme og omvendt. I mange tilfælde er legemet præget deraf, men ikke nær altid. En meget feminin mand behøver slet ikke at være homoseksuel, men en udpræget maskulin type kan udmærket være det. At homoseksuelle mænd skulde være særlig bredhoftede og de kvindelige smalhoftede, således som man ser det beskrevet i visse populære seksualværker, kan ikke tages for almengyldigt. I masser af tilfælde er der ingen mulighed for i det rent legemlige ydre at konstatere, at et menneske er homoseksuel. Det er først og fremmest et *sjæleligt* fænomen.

I vore dage, hvor man ved, hvor let kønsforvandlinger kan foregå, burde man ikke hænge sig så stærkt i de seksuelle mellemformer. Det er

jo kendt, hvordan man ved ret simple operationer kan forvandle kønnet hos selv højerestående dyr. Hos høns forekommer kønsforvandlingen endda sommetider rent spontant. Det er også på et ret sent stadium i menneskets fosterudvikling, at det særlige kønspræg udvikles. I sjældne tilfælde udvikles det slet ikke, eller der bliver måske tale om begge køn på een gang. I sidstnævnte tilfælde kaldes det for en hermafrodit. Man ser altså, at kønsprincippet i dets skiften mellem det hanlige og hunlige ikke er særlig fundamentalt. Når folk alligevel hænger sig så meget i det, må det skyldes uvidenhed.

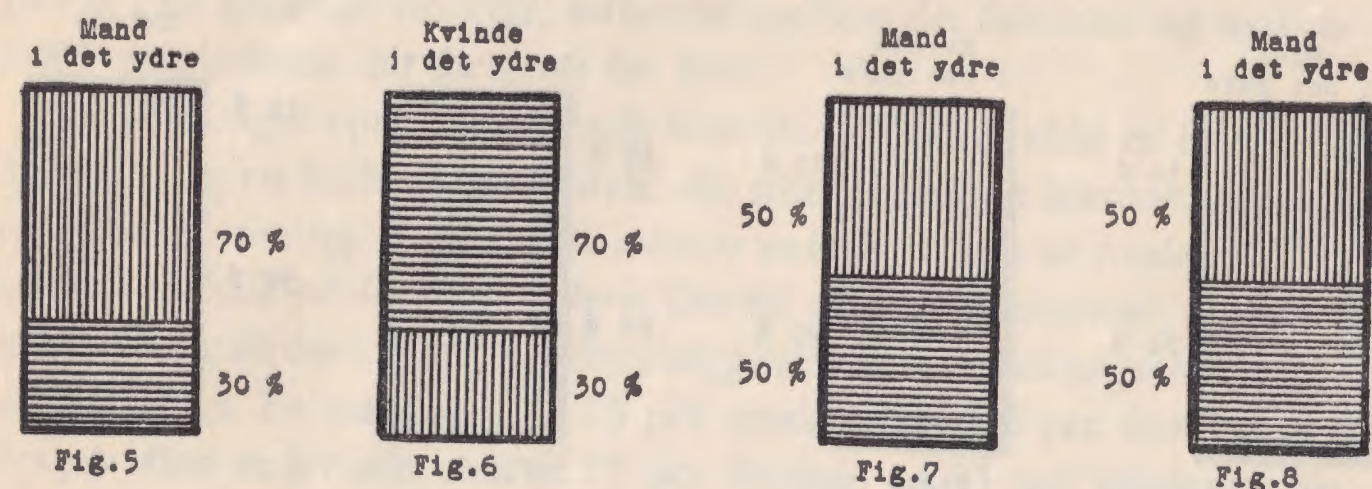
Begge typer er i almindelighed heteroseksuelle. Disse to passer godt sammen i et ægteskab.

Begge typer er i almindelighed heteroseksuelle. Disse to passer *ikke* sammen i et ægteskab.

Ved at studere de her viste figurer vil man få en dybere forståelse af de forskellige konstellationer af den feminine og maskuline pol i det enkelte menneske. Dette giver også en tydelig forklaring på, hvilke typer der passer sammen i et kærlighedsliv og hvilke, der ikke bør forenes. Fælles for alle figurer er, at den maskuline pol er angivet med vandrette streger, mens den feminine pol er vist med lodrette streger.

Fig. 1 er en mand, hvor den maskuline pol dominerer med 70 pct., mens den feminine pol har de resterende 30 pct. I fig. 2 har vi en kvinde, som har nøjagtig den modsatte konstellation. Disse to er begge heteroseksuelle og vil være velegnede for ægteskab, fordi de to poler i begge individer kan møde den kontrast, de behøver. Derimod vil fig. 3 og 4 være uegnede for ægteskab. Manden er 65 pct. maskulin og 35 pct. feminin, men kvinden er altfor feminin, nemlig 90 pct. og kun 10 pct. maskulin. Her går pol-regnskabet ikke op, og de to parter vil være lede ved hinanden, selv om de begge er heteroseksuelle.

Fig. 5 er i det ydre en mand, selv om den feminine pol dominerer med 70 pct. På tilsvarende måde er fig. 6 en kvinde i det ydre, selv om hun er 70 pct. maskulin. De to passer meget godt sammen til et ægteskab, og offentligheden vil næppe bemærke noget. Men det er meget muligt, at det i dette tilfælde er konen, der er den aggressive under samlejet, og under alle omstændigheder vil hun være en type, der bestemmer, »hvor skabet skal stå«. Typerne fig. 5 og 6 er dog ikke særlig stabile som ægtefæller betragtet. Udpræget biseksualitet vil gøre sig gældende, fordi der er så stor forskel på det ydre legemlige og det indre sjælelige. Offentligheden

Begge kan være hetero-, bi- og homoseksuelle. Typen ofte uegnet til almindeligt ægteskab.

Harmonisk form for homoseksualitet. Begge er udmærket egnede til et samliv.

vil forlange, at fig. 5 skal opføre sig som mand, skønt han sjælelig set mest er kvinde, og det omvendte gælder for fig. 6. Har fig. 5 derfor et seksuelt forhold til fig. 1, som sjælelig set vil passe til ham, vil folk væmmes og sige, at det er to mænd. Det er det også i det ydre, *men ikke i virkeligheden*. Og sådan er det med alle homoseksuelle forhold.

Hvis fig. 5 ikke er helt bevidst i sin feminine pol, skønt den dominerer hans følelsesliv så meget, vil han stadig opfatte sig selv som mand på grund af sit legemlige ydre. Sålænge han kan det, er han velegnet til ægteskab med fig. 6. Bliver den feminine pol derimod vakt engang imellem i et forhold med fig. 1, er fig. 5 biseksuel. Dette resulterer formodentlig i, at fig. 5 med tiden bliver helt homoseksuel, fordi de 70 pct. feminitet i »ham« kræver sin tydelige kontrast, og der bliver derfor nemt skilsmisse med fig. 6, som iøvrigt også passer bedre til fig. 2, såfremt denne er biseksuel. Men her har vi den tragedie, som så ofte møder typerne fig. 5 og 6, der har et sjæleliv, som er i modstrid med deres ydre.

Fig. 5 vil af naturnødvendige grunde nemt forelske sig i en type som fig. 1, der er en ret »normal« type og *sjælden* homoseksuel. Det samme gælder fig. 6 i forhold til fig. 2. Fig. 5 og 6 er derfor oftere udsat for ulykkelig homoseksuel forelskelse end de andre typer.

Endelig har vi i fig. 7 og 8 et par typiske homoseksuelle. De er i dette tilfælde begge i det ydre mænd, men kunde ligeså godt begge have været kvinder. De to poler er i dem begge repræsenteret med 50 pct. De 50 pct. feminitet i den ene part tiltrækkes af 50 pct. maskulinitet i den anden og omvendt med den anden pol. Dette er et ideelt og harmonisk forhold, en virkelig dobbeltpolethed. Der er dog ikke noget i vejen for, at den ene kan have lidt overskud af det feminine og den anden af det maskuline uden at skade harmonien, når bare det er i samme forhold. Så vil den ene føle sig som den kvindelige part og den anden som den mandlige part i et homoseksuelt ægteskab.

Igen vil folk forarges og sige, at det er to mænd, der elsker sammen. Men det er jo det rene sludder. Det er en simpel umulighed. Igen hænger man sig udelukkende i det ydre legemlige, skønt det sjælelige er det primære. *Et forhold mellem en feminin mand og en feminin kvinde vil være virkelig homoseksualitet og unaturligt*, men de vil heller ikke drages mod hinanden. Men dobbeltpolede mennesker som fig. 7 og 8 er »*det tredje køn*«, og de hører naturnødvendigt sammen. Oftest vil de være kunstnerisk disponerede og tillige intellektuelle. De er begyndelsen til en ny mennesketype, som har både mandens og kvindens egenskaber i sig og er altså ikke mere »halve« mennesker. Deraf deres høje åndelige ydeevne. Dog findes der også mennesker, som *noget for tidligt* har vakt deres modsatte seksuelle pol, og sådanne homoseksuelle udviser ikke altid den kultur og den åndelige standard som de *fødte* homoseksuelle. Man kunde kalde dem pseudo-homoseksuelle, og de har desværre ofte ved deres væremåde virket ødelæggende for de virkelig dobbeltpoledes offentlige omdømme.

(Fortsættes)

Fortsættelsen af artiklen »Fra den sjælelige torturs overdrev« må desværre vente til senere på grund af forfatterens sygdom.

Min opfattelse er, at staten overhovedet ikke skulde beskæftige sig med seksuelle forhold, undtagen hvor der bliver tale om børnene, *Bertrand Russell.*

ET ÅBENT BREV

København, den 17. februar 1949.

Kære Herr Lundahl Madsen!

Dels gennem dagbladene, som jeg har fulgt med opmærksomhed i disse dage, og dels gennem breve fra min ven i Ålborg, har jeg med beklagelse erfaret, hvad der er kommet ud af, at en lille småborgerlig og bornert provinsjournalist har forsøgt at lave sensation og »affære« ud af noget, der absolut ikke har noget med »affære« at gøre. Jeg finder, det er en både lumpen og beskidt måde at kæde Deres ungdomsarbejde sammen med udgivelsen af »Vennen« på, og man beviser hermed atter og atter, at den homoseksuelle, eller blot mennesker, der rækker os en hjælpende hånd, *ikke* tåles indenfor nogetsomhelst. Det er akkurat det samme, der i sin tid gjorde sig gældende med en særdeles kendt og dygtig tennisspiller, som man nægtede adgang til at deltage i turneringerne, skønt der *ikke* var forekommet eller forelå så meget som skygge af eksempel eller *bevis* på forbrydelse begået af denne. Blot dette at være homoseksuel er altså i hobens opfattelse identisk med at være »forbryderisk disponeret«, så *mon* ikke det er på tide, at vort blad er kommet frem?

Den del af dagspressen, der har detaillerede seksualreportager og halvnøgne badepiger til speciale, kan man vist næppe forvente noget omslag i tonen fra, dertil har man altid fundet det homoerotiske problem for »delikat«. Går tendensen forøvrigt i retning af, at man skal til at ekskludere alle, der er sådan indstillet, er jeg bange for, at der vil blive ret alvorligt mandefald indenfor enhver forening. Kinsey-rapporten kunde tyde lidt på det. Nå, hvad man ikke véd, har man gudskelov ikke ondt af; men mon udenforstående da virkelig har lullet sig ind i den tro, at man nødvendigvis skal bruge både pudder, sminke og forlorne øjenvipper for at være homoseksuel? De aner åbenbart intet om, at der hver dag går masser af mennesker omkring dem af et ofte hundrede procents maskulint væsen og udseende, som dog er homoseksuelle.

Det glæder mig naturligvis, at arbejdet — trods alle hindringer — går videre, og ind imellem genvordighederne må man se at finde et lyspunkt i den kendsgerning, at al den megen »reklame«, vort blad har fået ved samme lejlighed, har været medvirkende til at udbrede kendskabet til

dets eksistens langt hurtigere, end vi selv har kunnet gøre det. Forhåbentlig vil det resultere i, når nu den første »forskrækkelse« har lagt sig, og publikum ser, det stadig udkommer, at abonnenterne vil melde sig i hobe-tal. At et blad, der behandler et så specielt emne, som tilfældet er med »Vennen«, skulde få lov at eksistere i ubemærkethed, havde iøvrigt selv de mest optimistiske vist næppe gjort sig nogen forhåbning om.

Som De vil have bemærket af avisudklippene, jeg har sendt Dem, blæser der dog også »blidere vinde« fra anden kant i øjeblikket. Den diskussion, der forleden fandt sted i Studenteramfundet mellem d'herrer politiadvokat *Lotinga* og reservelæge *Finn Larsen* fra psykopatanstalten, kommer således meget apropos, og vi har grund til at være d'herrer taknemmelige for det udmærkede seksuelle oplysningsarbejde, de har påtaget sig. Her burde man hellere lytte opmærksomt, da det er folk, der ved, hvad de taler om. Når reservelæge Finn Larsen med hensyn til exhibitionisternes svaghed endog går så vidt som til at anbefale folk, der ikke kan tåle at se den slags ting, blot *at vende sig om*, er det vist oven i købet udtryk for en forståelse, der går langt videre, end selv flertallet af vort blads usnerpede læsekreds vil kunne tænke sig at yde sin billigelse.

Den danske offentlighed har en besynderlig forkvaklet opfattelse om, at et homoerotisk blad nødvendigvis skal være *pornografisk*; men efterhånden må det vel gå op for folk, at vor forening har en langt *vigtigere* og *alvorligere* opgave end at beskæftige sig med spekulation af den art. Hvilken *fornærmelse* iøvrigt. Det har derfor glædet mig, at de forskellige politimestre o. a. ved ransagning af første nummer af »Vennen« ikke har fundet andet »anstødeligt« i det, end at en ung mand, der erkender sig at være feminin af væsen, har kunnet ønske at gøre bekendtskab med en ligesindet. Herregud da — — !

De mange, der ikke kender meget til livet udover deres egen næsetip, har sikkert betragtet det som en »skamløshedens manifestation« at udgive et sådant blad og er tilsyneladende helt uden kendskab til, at der før krigen eksisterede ikke mindre end fire homoerotiske blade i Tyskland (»Das Freundschaftsblatt«, »Die Freundin«, »Blätter für Menschenrecht« og »Die Insel«), der for fleres vedkommende havde bestået i både 10 og 15 år, og hver for sig havde et ikke helt ubetydeligt oplag. I øjeblikket er »Vennen« jo, så vidt jeg ved, det tredje i rækken af euro-

HYKLERIETS NYESTE TRIUMF

Der var nogle dage i midten af februar, hvor vort hovedkvarter stod på gloende pæle. Det var dengang, pressen havde opdaget »*Vennen*«s eksistens og var ude efter sensationer. Begyndelsen var en saglig artikel i »*Information*«. Derpå tog det socialdemokratiske blad »*Ny Tid*« i Ålborg fat og holdt sig ikke helt klar af svinestien. Og derefter gik »affæren« gennem hele landets presse.

Hvad bestod »affæren« så af? Ja, udover vort blads formastelige fremkomst var der såmænd ikke andet, end at vor Ålborg-afdeling benyttede en postboks, som også var angivet på en brochure med adresser på forskellige Ålborg-ungdomsforeninger. Sådant kan jo let hænde hos en mand, som giver sig af med foreningsservice. Mere skal der altså ikke til, før en demokratisk avis himler op og kendte borgere er ved at gå ud af deres gode skind.

»En affære, politiet følger med opmærksomhed uden at kunne skride ind«, stod der i »*Ny Tid*«s overskrift den 13. februar. Man er lige ved at få medlidenhed med det arme politi, som så gerne vil vise sin nidkærhed, men ikke kan finde lovhjemmel. — »Iøvrigt har politiet sin opmærksomhed rettet mod sagen«, hed det mere truende i »*Nationaltidende*« den 15. februar. Hvad for en sag? Da politimester Heilmann i Ålborg har udtalt til flere blade, bl. a. »*Politiken*« den 14. februar, at der ikke findes pornografi i »*Vennen*«, hvad er det så, man har så travlt med?

Åh, det er såmænd ikke andet end en slet skjult forargelse over, at vi har tilladt os at træde offentligt frem og uden omsvøb sige sandheden om vort problem. Trods al snak om demokrati, frisind og ytringsfrihed sidder der i mange mennesker en trang til censur, forbud og forfølgelse af anderledes tænkende. Vi mærker denne ondskabsfuldhed og dette forløjede hykleri mellem linjerne i de aviser, som har så travlt med at mane

pæiske homoerotiske blade, idet der findes sådanne blade både i Schweiz og Holland.

Jeg ønsker redaktionen fortsat held i bestræbelserne på at skabe et værdigt og pænt blad, som alle kan være bekendt at holde, og så kan det jo iøvrigt være ganske ligegyldigt, hvad en stor del af de mennesker mener, der i øjeblikket er besværet af en smule »kvalmefornemmelser«.

Venlig hilsen *Pan*.

politiet frem. Disse aviser, som skulde være forkæmpere for borgernes menneskelige rettigheder, går i stedet for de undertrykkende tendensers ærinde.

Naturligvis er det kun vās, fabrikeret af dertil indrettede bladnegre, at politiet som andre rovdyr skulde ligge på lur efter os for at finde en lejlighed til at falde over os. Politiet ved meget godt, at vi har trykkefrihed her i landet. Man ved også, hvor stort det homoseksuelle problem faktisk er, og at man ikke hindrer disse uskyldige foreteelsers fremkomst ved brutalitet eller undertrykkelse. Politiet består af mennesker, som kender livet bedre end sensationsjournalister, og man ved, at de homoseksuelle er mennesker, som skal hjælpes i stedet for at forfølges. Vort politi mangler heldigvis ikke menneskelig forståelse.

Man aner den skuffelse, visse blade har været ude for, da politimesteren i Ålborg måtte meddele, at der ikke var fundet pornografi i »*Vennen*«. Tænk, hvordan man kunde have boltret sig i vellystent moralsk hykleri, hvis der havde været mulighed for at knalde os! Den chance gik altså tabt, og vi kan betro d'herrer, at de aldrig vil få den. Vi er ordentlige mennesker, og som vi tidligere har skrevet, skal »*Vennen*« ikke være noget pornografisk blad. Alene mistanken om, at vi kunde tænkes at være pornografer og den emsighed, hvormed man har gransket bladet i den anledning, er en udsøgt fornærmelse imod os.

Der er jo kredse, som absolut vil have gjort de homoseksuelle til umoralske individer for bedre at kunne nyde egen fortræffelighed. Og så er der jo den gamle kendsgerning, som allerede H. C. Andersen understregede så stærkt, at den, der er anderledes end hoben, skal kanøfles. Dette har været daglig kost for homoseksuelle gennem tiderne, og det er ikke et øjeblik for tidligt, at vi nu organiserer os. Simpelt selvforsvar kræver det. Selv om lovgivningsmagten er med os og har gjort homoseksuelitet tilladt her i landet, sker der alligevel en forfølgelse fra privat side på bedste nazi-manér. Det svarer nøjagtigt til, hvis der blev beordret forfølgelse af alle mennesker med brune øjne. Vi er ligeså uskyldige i vor medfødte tilstand som de brunøjede mennesker i deres.

Da man ikke kunde finde noget pornografi at forarges over i vore spalter, skulde hykleriet have afløb på anden måde. Tænk, så små kan altså de såkaldte »normale« mennesker være! Nu faldt man over vore annoncer. I en af dem står der virkelig noget om »en ung mand af fe-

minint væsen», fortæller et andet Ålborgblad. Ja, tænk — sådanne mennesker kan ses lyslevende på gaderne hver dag! Men når det kommer på tryk, bliver det tilsyneladende forargeligt. Hvad er det dog for komplekser, disse dydige mennesker render rundt med, at de kan blive så skvattede? Se dog hellere at få afløb for noget af al den indestængte erotik i naturlig livsglæde, selv om det skal blive på bekostning af den officielle hykleriske moral, der rider os alle som en mare i vort småborgerlige samfund!

»Ny Tid« skriver, at der »i »Vennen« findes »ægteskabsannoncer« af en sådan karakter, at der ikke er noget at tage fejl af«. Nej, selvfølgelig! Hvorfor skulde der også tages fejl af dem? *De står her naturligvis for at gøre nytte.* Og da vi har bekendt ren kulør med hensyn til vort blads mission, finder vi ingen anledning til at stikke noget under stolen. Iøvrigt er »Vennen« jo en intern tryksag, som udelukkende udsendes i lukkede privatbreve, hvor man kan skrive, hvad man vil. Selv om vi bragte pornografi, kunde man næppe ramme os.

»Nationaltidende« snakker naturligvis også med og skriver: »I bladet »Vennen« har man ikke fundet noget pornografisk, men mange finder det usmageligt, at der findes annoncer af utvetydig art«. Ja, der ser man hykleriet påny. Havde annoncerne været tvetydige, kunde de bedre gå an. Men hvorfor i alverden skulde vi pjanke på den måde? Annoncerne har deres tydelige mission, og det er skam også vort ønske, at de skal give gode resultater. De heteroseksuelle kan avertere efter partnere i enhver avis, men de homoseksuelle forundes det end ikke at søge venner i deres eget blad!

Vi kan imidlertid betro disse ondskabsfulde hyklere, at det bliver ikke anderledes. »Vennen« er skabt bl. a. for at hjælpe de mange ensomme i vore rækker. *Vort arbejde består netop i at finde hinanden.* Her vil vi have samme ret som andre mennesker. Annoncerne er et så vigtigt led i denne vor service, at vi ikke agter at bøje os for en nok så stærk forløjet offentlig mening. Vi er vant til at gå imod strømmen, og der skal meget til at skræmme os.

Hvad er der ellers at sige til pressens kampagne i anledning af »Vennen«s fremkomst? Åh, ikke andet end at understrege endnu engang, at hundene gøer, når karavanen drager forbi. Men karavanen drager *alligevel* forbi!

Homophilos.

ET INTERESSANT INTERVIEW

I 1947 udsendte politiadvokat Aage Lotinga sin bog om »De seksuelt afsporede og samfundet«. Denne bog blev hurtigt udsolgt, men er nu udsendt i 2. oplag. Dens forfatter viser sig som forstående og menneskelig, og dette indtryk af en meget sympatisk politimand forstærkes yderligere af et interessant interview med ham i dagbladet »København« den 15. februar. Vi tillader os at gengive et uddrag.

— Hvad er det vigtigste, der er blevet oplyst gennem Kinsey-rapporten?

— Det for amerikanerne selv mest overraskende er vel nok, at det har vist sig, at kun et meget lille fåtal i det daglige følger de strenge puritanske regler, man stadig søger at håndhæve i staterne, hvor en række former for seksualitet, for hvilke vi herhjemme forlængst har frafaldet krav om straf, stadig er strafbare. Vi har indset, at det ikke er samfundets opgave ved hjælp af straf at normere en bestemt moral til privat brug. Voksne mennesker må virkelig selv ordne deres privatliv.

— Hvornår fik vi en sådan lovgivning herhjemme?

— Det gjorde vi med straffeloven af april 1930, hvor begreber som ægteskabsbrud, homoseksualitet og en del andre seksuelle variationer blev gjort straffri.

— Og hvad bliver så Kinsey-rapportens betydning for Danmark?

— På mange punkter ligger vi langt forud for Amerika, idet vi har indtaget en langt mere forstående holdning overfor disse forskellige fænomener, der må blive hvert menneskes privatsag. I U.S.A. hersker der iøvrigt forskellige regler i de forskellige stater.

— Tror De, at Kinseys tal svarer til danske forhold — at der med andre ord er ligeså mange mennesker herhjemme, som skiller sig ud fra det, man kalder »seksuel normalitet«?

— Det er vanskeligt at afgøre, og statistik er ikke min stærke side, men jeg er tilbøjelig til at tro, at der ikke kan rokkes meget ved de tal.

— Rapporten har jo bl. a. ført til, at der herhjemme er startet et blad, der skal varetage homoseksuelle menneskers interesser. Politiet i Ålborg vil skride ind overfor det. Er et sådant blad grundlovsstridigt?

— Jeg læser om det i morgenbladene. Næh, det er ikke ulovligt at udgive sådan et blad, vel at mærke, når det ikke på nogen måde opfordrer til lovstridige handlinger. — Men jeg kom bort fra, hvilken betydning

Kinsey-rapporten kan have for Danmark. Som sagt er vi på mange områder langt forud for Amerika, og rapporten har kun bestyrket os i, at vi er inde på den rigtige bane, og den kan anspore os til yderligere forstående reformer på det strafferetslige område.

Størst betydning har rapporten dog for det enkelte menneske, der lider under et sjæleligt tryk, fordi vedkommende måske går og tror, at kun hun eller han alene er »plaget« af en eller anden »perversitet«. Det er som oftest ting, der er yderst almenmenneskelige, men det forfærdelige sjælelige pres viger først, når vedkommende får lejlighed til at læse eller høre om, at sandheden slet ikke er så frygtelig endda. I det hele taget er det umuligt at skelne skarpt mellem, hvad der er abnormt, og hvad der er normalt hos mennesker. Spørgsmålet om de nedarvede urdrifter er endnu så uafklaret. Jeg mener stadig, at spørgsmålet vedrørende de såkaldte seksualforbrydere i stigende grad bør blive et lægeligt og ikke et strafferetsligt spørgsmål.

VOR FORENING SKIFTER NAVN

Fra og med dette nummers udsendelse har vor organisation ændret navn fra Kredsen af 1948 til *Forbundet af 1948*. Årsagen er den, at en gammel forening med navnet »Kredsen af Sct. Hans Dag 1887« har truet os med sagsanlæg. Dette vilde vi under normale forhold ikke have taget notits af, men da den pågældende forening også har eneret til navnet »Kredsen« og har dette indregistreret, mener vi ikke, vi kan vinde en sag om dette navn.

Da vi heller ikke er interesseret i nogen blæst omkring vor virksomhed, som skal være et stille og nyttigt arbejde til gavn for vore medlemmer, har vi fundet det mest praktisk at tage et nyt navn. Yderligere kan man regne med, at hvis vi tabte en retssag, og det blev os forbudt at bruge det hidtidige navn, vilde det i pressen komme til at tage sig ud, som om det var vor organisation, der var blevet forbudt.

Der er således flere gode grunde til, at vi i al stilhed skifter navn. Heldigvis er det jo også arbejdets kvalitet og ikke navnet, der er det afgørende. »Forbundet af 1948« har vi nu fået eneret på i foreningsregistret, så en lignende kalamitet ikke kan fremkomme een gang til. Og så beder vi altså læserne huske, at vor adresse fremtidig er Forbundet af 1948, Postboks 809, København Ø.

FRA LIVETS ARENA

Dr. med. Georg K. Stürup skrev en kronik om Kinsey-rapporten i »Politiken« den 30. januar, hvor det bl. a. hedder, at »det er også rart at få lidt af uhyggestemningen taget af homoseksualiteten«. Efter at have nævnt Kinseys tal, som dr. Stürup tror er for høje, skriver han: »Selv om et større materiale halverer disse tal, giver de anledning til mange overvejelser. Først og fremmest må man konstatere, at det er vanskeligt at definere, hvad homoseksualitet er. Hvor meget skal der kræves? Hvor meget varierer den seksuelle indstilling i forskellige livsafsnit hos den samme person?«

★

I sidste nummer af kunstitidsskriftet »Aarstiderne« findes en interessant artikel, hvor man på en dejlig ærlig måde sætter kunst og seksualitet i forbindelse med hinanden. Forfatteren, der er amerikaner, skriver, at man har ofte i de senere år diskuteret den eventuelle forbindelse mellem seksualitet og æstetisk følelse. Han har dog fået det indtryk, at de, som i Amerika har villet se en sådan forbindelse, altfor hurtigt er blevet fejlet til side. Efter at have fremført forskellige betragtninger til støtte for den nære forbindelse mellem kunst og seksualitet, slutter forfatteren således: »Er det ikke en kendsgerning, at de følelser, der opstår af kønsdriften, viser sig maskeret i de mest uventede former. Kunsten vil sikkert altid vende tilbage til det seksuelle som en kanin til det jordhul, hvori den er født«.

★

Dr. med. Grethe Hartmann har lige udgivet en bog på Rosenkilde og Bagers forlag med titlen »Boliger og bordeller«. Bogen bringer dog ikke noget af speciel interesse for os. Det hedder ordret: »Hele spørgsmålet om homoseksualitet, børser for slige foreteelser og lign. vil ikke blive berørt i dette arbejde, da det vilde føre for langt væk fra hovedemnet. — Iøvrigt skriver dr. Hartmann ganske interessant, at det synes at være en kendsgerning (som også en amerikansk statistik viser), at de åndeligt mest udviklede mænd gennemsnitlig er de mest fordringsfulde med hensyn til forspil og variation i deres emotionelle (følelsesmæssige) handlinger.

I alt det skriveri, der var om os i aviserne for en måned siden, hævdede sig ikke en eneste røst til forsvar for os. Vi har kun os selv at stole på, men vor organisation er også i rask vækst. Imidlertid kom bladomtalen alligevel til at gavne os som en storslået reklame. Tusinder af mennesker landet over, som har brug for os, blev nu bekendt med vort arbejde, og de skal nok finde frem til os. Ad de mærkeligste veje og med de mest ufuldkomne adresser er mennesker kommet i kontakt med os på grundlag af avisartiklerne. Og de stakkels kioskejere har næsten haft det værst. De er blevet bestormet med forespørgsler. En enkelt kiosk i Ålborg fik således over 100 forespørgsler vedrørende »*Vennen*«, og fra københavnske kiosker har man også skrevet til os. Der er ingen tvivl om, at hvis det var forretning, vi var ude på, havde vi store muligheder. Men foreløbig bliver der ikke løssalg. Det, vi i første række er interesseret i, er *samarbejde* og *sammenhold*, og noget sådant kan kun forventes af dem, som tør opgive deres navn til os.

★

»Politiken« meddelte den 5. februar, at politiet havde stormet et bordel i København, hvor foreløbig 12 unge kvinder var impliceret. Den 72-årige værtinde og »en homoseksuel mandsperson« sidder fængslet. Hvad den homoseksuelle mand har lavet fremgår ikke af artiklen, og hvad han vilde i det selskab, begriber vi heller ikke. Men hvor er det typisk, at når blot et menneske er homoseksuel, så er der noget fordægtigt ved den pågældende. Det ser man tydeligt af pressens forbrug af sproglige klicheer. Havde det været et pænt og ordentligt menneske, vilde man simpelthen skrive en mand. Men nu er han altså homoseksuel, og så er han ikke en mand, men en »mandsperson«. Vi må lære pressen at behandle os ordentligt. Selv for den største avis er det jo ikke helt ligegyldigt, hvor Danmarks ¼ million homoseksuelle lægger deres abonnement.

★

Den norske straffelov er betydelig forældet i forhold til den danske, men den er også fra 22. maj 1902. I paragraf 213 hedder det: »Finner utugtig omgængelse sted mellem personer av hankjøn, straffes de, der deri gjør seg skyldige, eller som medvirker dertil, med fengsel inntil 1 år. Med samme straff ansees den, som har utugtig omgængelse med dyr, eller som medvirker dertil. Påtale finner alene sted, når det påkreves av almene hensyn«. — Den sidste sætning tager jo unægtelig brodden af uhyrlig-

hederne, idet fornuftige myndigheder kan have det standpunkt, at »almene hensyn« kun kommer på tale, når det drejer sig om mindreårige, ligesom det er tilfældet her i landet. Men det giver unægtelig vore norske venner en vis utryghed, at de ingen garanti har for, at de kommer ud for fornuftige myndigheder. Mærkeligt nok ser det ud til, at loven kun rammer dem af hankøn, men de norske lovgivere af 1902 kendte måske ikke begrebet »knobber«?

★

Den 15. februar afholdt »Studentersamfundet« i København en diskussionsaften i Vartov med emnet »Kinsey-rapportens betydning for Danmark«. Reservelæge Finn Larsen, der betegnede Kinsey-rapporten som en gave til menneskeheden, indledte med en vurdering af det statistiske materiales værdi set fra et lægevidenskabeligt synspunkt. Han gjorde bl. a. opmærksom på det faktum, at 6,3 pct. af *alle* orgasmer (altså gennemførte seksualhandlinger) anvendte den homoseksuelle form. Iøvrigt mente dr. Larsen også, at det var forkert at gå hårdt frem mod exhibitionisme. I de fleste tilfælde kunde tilskuerne jo bare vende sig om og gå.

Politiadvokat Aage Lotinga, der betegnede Kinsey som seksualspørgsmålenes Troels Lund, erindrede om, at det forhold, at homoseksuelle handlinger havde været forbudt i Danmark indtil 1926, havde givet anledning til nogle oprivende retssager i århundredets begyndelse. Yderligere udtalte den dejlig frisindede politiadvokat, at han ikke forstod, at blodskam skulde betragtes som så grufuld en forbrydelse. — Både indlederne og deltagerne i den efterfølgende diskussion opfordrede iøvrigt alle til at betragte Kinsey-rapporten som en spore til yderligere arbejde for oplysning og tolerance i seksuelle spørgsmål.

★

»*Vennen*«s fremkomst har givet en del dønninger i »Information«s frisindede læser-rubrik. En os ukendt Keld Christensen i Århus spurgte den 21. februar, om »*Vennen*«s tal eller nogle fra anden side opgivne tal på antallet af homoseksuelle var de rigtige iflg. Kinsey-rapporten. »Information«s redaktion svarede, at det var »*Vennen*«s tal, der var de rigtige. Iøvrigt kaldte Keld Christensen os for »det nye pornografiske blad«, men det skulde han ikke have gjort, for han fik hurtigt svar på tiltale fra vore venner. Og indlæggene fra vor side var med navn under. Jørgen Bach spurgte rent ud Keld Christensen, om det var et sagsanlæg, han var ude

efter. Det er virkelig rart at se, at de homoseksuelle hverken dukker sig eller finder sig i injurerende insinuationer mere. Vi føler os alle meget styrket af, at vi nu har fundet hinanden i værdifuldt samarbejde.

VOR ENQUÊTE

Kan man definere, hvordan man ser på et andet menneske, om man er på bølgelængde med det? Jeg tror det ikke.

For år tilbage var jeg en dag sammen med en åndsbeslægtet på restauration. På daværende tidspunkt havde jeg været lykkelig og glad ved et syvårigt samliv med en ven. Pludselig kommer et menneske ind. Det blev til et hastigt blik, og jeg sagde til min ledsager: »Ham vil jeg have«. Nu har vi haft hygge og lykke i vort fælles hjem i 10 år — og håber fortsat på en masse år sammen.

Det var frygteligt at meddele min ven gennem syv år det skete, men det kunde ikke være anderledes. Han er en velkommen gæst i vort hjem — og kommer gerne. Men hvad der den dag skete, eller hvordan det opstod, har jeg ingen idé om.

»Gin«.

FRA FORENINGSARBEJDET

Forbundet af 1948 har fået mange nye medlemmer i den forløbne måned. Tilslutningen er stor i alle egne af landet, men mest fra de større byer. I Ålborg og Odense vil lokalafdelinger snart være en realitet, idet vi her har folk, som vil lægge navn til. Dette er nødvendigt, for at medlemmerne kan have et sted at henvende sig. Fra Århus efterlyser vi også en modig mand. Adressen offentliggøres *kun* her i »Vennen«. I København forberedes en fest i påsken, hvor en lokalafdeling for hovedstaden vil blive dannet. Cirkulære vil blive

sendt til alle medlemmer og abonnenter, såfremt »Vennen«s april-nummer ikke når at udkomme tidligt nok. — Hosstående vises vort nye bomærke, som skal bruges på vore tryksager. Symbolikken taler vist for sig selv.

»Vennen« udgives af »Forbundet af 1948« og udkommer 10 gange om året. Abonnement, kr. 6,00 pr. halvår og kr. 12,00 pr. helår, kan indbetales på postkonto 727 15, c/o »Forbundet af 1948«, postboks 809, København Ø. Bladet tilsendes abonnenter i lukket kuvert. Om foreningen og annoncer skriv til: »Forbundet af 1948«, postboks 124, Ålborg. Vedrørende »Vennen« (redaktion, ekspedition og abonnement) skriv til: »Forbundet af 1948«, postboks 809, København Ø. Redaktører: »Homophilos« og A. J. Madsen (ansvh.), Postboks 809, København Ø.

FORBUNDET AF 1948

Optagelse i denne eksklusive forening kan ske på særlige betingelser. Abonnenter på »Vennen« har billigere kontingent. Forlang nærmere oplysninger ved at skrive til:

FORBUNDET AF 1948

POSTBOX 124 . ÅLBORG